

Τί στεναγμοί, τί κλάσματα πλακώνουν τὴν Ἀθήνα!
εἶν' τῆς χαρᾶς ἀντίλαλος ἢ θρήνος τοῦ θανάτου;

Τυπάλδ. Ποιήμ. 69

Γλυκὸς γλυκὸς ἀντίλαλος ἔφερεν τὸ τραγούδι
τοῦ κλέφτη ποῦ θυμήθηκε τὸ Χρῆστο τὸ Μιλῶνη

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 104

Κ' ἕνας βαθὺς ἀντίλαλος, ὅπου ξυπνάει τὴν πλάσι,
ἀπὸ τὸν πύργο τὸν ψηλὸ γλυκὸ τραγούδι φέρνει

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 239

Γκλάν γκλάν τὰ σήμαντρα | τῆς ἐκκλησίας,
γκλάν γκλάν οἱ ἀντίλαλοι | τῆς ἐρημίας

ΔΣολωμ. 118 Ἡ λ. ὡς τοπων. Ζάκ. Πελοπν. (Αἰτωλ.
Καλάβρυτ. Τρίκκ.)

ἀντιλαλῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν. Τραπ.
Χαλδ.) ἀδῖλαλῶ Βιθυν. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) Κρήτ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀντιλαλάου Ἡπ. (Ζαγόρ.)
ἂντιλαλῶ Ἰων. (Κρήν.) ἀδῖλαλῶ Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.)
ἀντιλαλίζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀδῖλαλεῖω Κρήτ. ἀντρι-
λαλῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀγκιλαλῶ Πόντ. (Ὁφ.) ἀγκισοῦ
Τσακων. ἐνδαλῶ Ἀπουλ. ἂντιλῶ Ἀπουλ. (Καλημ.)

Τὸ μεσν. ἀντιλαλῶ.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀποδίδω ἤχον, κάμνω ἤχῳ, ἀντηχῶ
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ἐδῖλαλοῦσαν
τὰ λαγάδια μὲ τὸ σκοπολάλι (τραγούδι) Ἀπύρανθ. Ἐδῖλάλει
τὸ σπῖτι ἀπὸ τοῖς φωνῆς Θήρ. Ἀρχεψε νὰ κελαηδᾷ τὸ πουλῖ
γλυκὰ γλυκὰ, ἀδῖλάλει μέσα τὸ σπῖτι ἀ τοῖς φωνῆς του Βιθυν.
Ἀκού' τὸ ρουκ-καλητὸν τῷ δράκῳ, ἕνα ρουκ-καλητὸν ποῦ ἐντι-
λαλοῦσαν τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ Χίος (Καρδάμ.) Ἐντιλάλεσαν
τὰ ραδία Χαλδ. Ἐντιλάλεσαν τὸ σπῖλὸν Ἀργυρόπ. Ἀδῖλαλεῖ
ὁ θόλος - τὸ λαγάδι - ὁ σπῖλαιος Κρήτ. Νὰ φωνιάτσον ν' ἀγκισ-
λῇ Τσακων. Ἀδῖλαλήθηκε ὁ τόπος ἀπὸ τοῖς φωνῆς Κρήτ.
|| Ἄσμ.

Ἀντιλαλοῦσι τὰ ὄντια καὶ ἀντιονοῦν τὰ ὄρη
(ὄντια = βουνὰ) Κάρπ.

Ἀπ' τὸ γαπνὸ τοῦ δαρουθιοῦ ἄνθρωπο δὲν ἐθώρει,
χιτυπᾷ, ἀστράφτει καὶ βροδᾷ καὶ ἀδῖλαλεῖ τὸ βόλι
Κρήτ.

Εἶχε φωνὴ σὰν τῇ βροντῇ κ' οἱ κάμπ' ἐντιλαλοῦσα
Ρόδ.

Ἐσκουξα δυνατὴ φωνὴ | καὶ ἀντιλαλίστη τὸ βουνὶ
Μάν. || Ποιήμ.

Ἀντιλαλοῦν οἱ λαγκαδιὲς ἀπ' τὰ λαμπρὰ κουνδούνια,
ἀπ' τὰ βραχνὰ βελάσματα ἀχολογοῦν οἱ ῥάχες

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 217 Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντι-
βοτίζω, ἀντιβροντῶ 2, ἀντιδονῶ, ἀντιλαχίζω,
βουτίζω. 2) Κάμνω ἤχον, ἤχῳ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.)
Θράκ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀδῖλαλεῖ ἡ φωνὴ
του Θράκ. Κρήτ. Ἀντριλάλησε ἡ φωνὴ του Λακων. Ἐνταλεῖ
ἐκαμπάνα Καλημ. || Αἶνιγμ.

Ἀκειάν' πέρα 'ς τὸ λιβάδι | στέκ' ἀγκίλα καὶ λαλεῖ.

— Νέ ἀγκίλα, ντό λαλεῖς;

— Ἀν λαλῶ καὶ ἀγκιλαλῶ, | πόνο ἔχω 'ς τὸ βυζί μ'

(ὁ κῶδων) Ὁφ. || Ἄσμ.

Κ' ἡ τάβλ' ἀπὸ τῇ μιὰ μερὲ ν' ἀδῖλαλῇ 'ς τὴν ἄλλη
Κρήτ. Συνών. ἀντηχῶ 2, ἀντιβροντῶ 1. β) Λαλῶ
μεγαλοφώνως, κραυγάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μύκ.: Κάνενα
ῥίφι σοῦ κλεψαν πάλι τὰ βοσκαρούδια καὶ ἀντιλαλεῖς;

Ἡ μετοχ. Ἀντιλαλοῦσα ὡς τοπων. Κεφαλλ.

ἀντιλαμπή ἡ, Θράκ. (Μυριόφ.) Χίος (Μεστ. Πυργ.)
ἀδῖλαβή Μοσχονήσ. ἀντιλαμπή Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω.

1) Λάμπω, ἀκτινοβολία Θράκ. (Μυριόφ.) Χίος (Μεστ.

κ. ἄ.): Ἡ ἀντιλαμπή τῆς πυροφάνειας σταματᾷ τὰ ψάρια Μεστ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντηλῖ 1 καὶ ἀντιλάμπισμα, ἀντι-
λαμπίδα 1. 2) Στιλβηδών, λαμπρότης, οἶον χρυσοῦ,
ύαλου κττ. Μοσχονήσ. Πελοπν. (Λακων.): Ὁ Τρελλογμάνης
θάμαξε ἀπὸ τὴν ἀδῖλαβὴ τῷ φλωριῶν Μοσχονήσ.

ἀντιλάμπισμα τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντί-
λογ. 100

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς - ἰζω ρ.
παραγόμενα.

Λάμπω, ἀκτινοβολία, μεταφ.: Κατατρομασμένη ματιὰ,
χωρὶς κανένα λογιμοῦ ἀντιλάμπισμα μέσ' ἀπὸ τὴ γυαλένια
ἰδεῖ τῆς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλαμπή 1.

ἀντίλαμπρα ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀντίλαμπρη
Θράκ. (Μυριόφ.) ἀδῖλαβρη Θράκ. ἀντίλαμπρο τό, Θράκ.
(Καλαμ. Στέρν.) ἀδῖλαβρο Θήρ. Κύθν. Πάρ. ἀδῖλαβρου
Θράκ. (Αἶν. Μάδυτ.) Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. λαμπρά, παρ' ὃ καὶ
λαμπρή. Πληθ. ἀντίλαμπρα τά, παρὰ Σομ. Ἰδ. Κορ.
Ἄτ. 4, 22

1) Ἡ ὀγδόη ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρα, ἡ Κυριακὴ τοῦ
Θωμᾶ ἐνθ' ἀν. καὶ κατὰ γενικ. τ' ἀδῖλαβρου Θήρ. ἡ τ' ἀδῖ-
λαβρου Μάδυτ. Σάμ. Συνών. ἀντίπασχα. 2) Ἡ ἐπο-
μένη τοῦ Πάσχα, ἡ Δευτέρα τῆς Διακαινισίμου Θράκ.:
Τί κάθ' ἡ σήμερα; ἀδῖλαβρη; (ἐπὶ ἀργοῦντος διὰ φυγοπονίαν).

ἀντιλάμπω Κάρπ. — ΔΣολωμ. 130 ἀδῖλαβω Κρήτ.
Τὸ ἀρχ. ἀντιλάμπω.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, μαρμαίρω ἐνθ' ἀν.:

Ποῦ 'χει κούτλα σὰν κοράνι | καὶ ἀντιλάμπει σὰν φεγγάρι
(κούτλα = μέτωπον, κοράνι ἴσως = κοράλλι) Κάρπ. || Ποιήμ.

Τί συφορὰ τὴν ἐκκλησιὰν πλακώνει

... ποῦ 'χε ἀντιλάμπει ἀπὸ φωτοχυσίς!

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναλαμπίζω 1, ἀναλάμπω 1,
ἀντιλαμπίζω.

ἀντιλαμπίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀδῖλαβίδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ἰδα.

1) Λάμπω, ἀκτινοβολία ἐξ ἀνακλάσεως: Νὰ μὲ στρα-
βώση θέλει ἡ ἀδῖλαβίδα τοῦ ἡλίου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντη-
λῖ 1 καὶ ἀντιλαμπή 1. 2) Σπινθήρ, οἶον δαυλοῦ
κττ.: Ὁ δαυλὸς αὐτὸς βγάνει πολλὰς ἀδῖλαβίδες. Συνών.
ἀζῖνα 1, ἀναλαμπή 1 δ, σπῖθα.

ἀντιλαμπίζω ἀμάρτ. ἀδῖλαβίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀντιλάμπω.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ: Εἶδα ν' αὐτὸ π' ἀδῖλαβίζει πέρα;
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλάμπω.

ἀντιλαχῖα ἡ, ἀμάρτ. ἀντιλασιὰ Κάρπ. ἀντιλασιὰ
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαχῖω.

Ἀντίλαλος, ὁ ἰδ.: Ἐφώναζε τὸ ἐκούετον καλὰ ἡ
ἀντιλασιὰ.

ἀντιλαχῖω Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀντιλασιῶ Κάρπ. ἀντι-
λασιῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ κατὰ τινα παρετυμολογίαν. Ἰδ.
ΜΜιχαηλίδ. Τραγούδ. Καρπάθ. 322

Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντιλαλῶ 1, ὁ ἰδ.: Ἀντιλασιέται ἡ
ἐκκλησιὰ (δηλονότι ἐκ τῆς ψαλμωδίας) || Ἄσμ.

Ποῖος εἶν' ἀπὸ τῆς τραούσης ὁψὲς ἀργὰ 'ς τὴν βίγλα

... καὶ ἀντιλαχοῦν ἐφτὰ οὐρανοὶ ἀπὸ τὴν ἀονήν του;
(ἀονή = φωνή).

